ANCHETA NOASTRĂ

De ce lipsește lupta corp la corp din arsenalul de cunoștințe al boxerilor noștri?

- Vinovați sînt arbitrii – afirmă antrenorii! ● „Cînd luptam corp la corp, mă odihneam" – declară fostul campion al țării, ION CHIRIAC
- Lupta de aproape constituie un excelent mijloc de obținere a victoriilor

Cu vreo 10—15 ani în urmă, în arsenalul fruntașilor boxului nostru figura, la loc de cinste, lupta corp la corp. Cei care frecventează cu regularitate reuniunile noastre pugilistice își amintesc, probabil, de spectaculozitatea loviturilor de aproape, de „seriile" rapide, prelungite, cu care adepții acestui stil de luptă își sufocau adversarii. Vasile Secoșan, Mircea Dobrescu, Gheorghe Fiat, Victor Șchiopu și, în ultimii ani, Mihalic, își datoresc multe din succesele lor acestor lovituri eficace, care „macină" potențialul de luptă al adversarilor. De o bună bucată de vreme, însă, lupta corp la corp nu s-a mai bucurat de atenția cuvenită din partea antrenorilor și, cu urmare, a boxerilor. Prea puțini dintre pugiliștii noștri actuali mai folosesc lupta de aproape și, lucru curios, cei care uzează de un astfel de mijloc de luptă au brațe lungi (ca de pildă Ion Olteanu)!

Am considerat util să facem o discuție — pe această temă — cu cîțiva antrenori și arbitri, pentru a vedea cărui fapt se datorește abandonarea luptei corp la corp de către boxeri, ce măsuri trebuie luate pentru ca în procesul antrenamentului sportiv să-și găsească loc, din nou, acest mijloc de luptă atît de eficace.

Ion Popa (antrenorul lotului reprezentativ): „Sînt mai multe explicații privind renunțarea la lupta de aproape. Mă voi opri asupra cîtorva dintre ele. Ca antrenor, consider că arbitrii au o mare parte de vină. Nu toți, firește. Dar avem arbitri care nici ca boxeri n-au strălucit, ca să nu mai vorbesc de faptul că nu cunoșteau lupta de aproape. Cînd sînt puși să conducă un meci în care cei doi boxeri (sau numai unul dintre ei) încearcă să lupte corp la corp, acești arbitri abuzează de comenzi ca „stop", „fii atent la cap" etc. Azi așa, mîine așa și boxerii au început să se ferească să mai lupte de aproape, preferînd numai distanța și semidistanța. La antrenamentele zilnice, sportivii trec prin toate mijloacele procesului instructiv-educativ, numai la lupta corp la corp nu se opresc de loc. Și atunci, pe ring observăm că și pugiliști de valoare, cum ar fi Ciucă, Gîju, Bădoi, nu știu să se descurce în lupta de aproape. Desigur, este greu să înveți acum, după atîția ani de muncă, felul cum se execută eschiva laterală sau rotativă, o scădere de nivel, pentru a te apropia de adversar și a intra în lupta de aproape. Firește că nu e rău să știi să lupți de la distanță, dar ce te faci cînd ai în față un adversar care-ți impune lupta corp la corp? Sau mai precis, cînd întîlnești un adversar mai înalt care cunoaște mai bine ca tine lupta de la distanță? Lupta de aproape poate fi folosită excelent în „colțul" ringului (îndeosebi), de unde adversarul nu mai poate pleca, unde să poți să-i „tai calea". Din păcate însă, majoritatea boxerilor noștri nu știu cum să „exploateze" acest spațiu, să găsească poziția ideală pentru a ataca. Ca să folosești un astfel de mijloc de luptă trebuie să ai stabilitate mare, să cunoști o gamă variată de lovituri (scurte, la cap, la corp), în sfîrșit, să-ți plasezi brațele înăuntrul brațelor adversarului. Foarte importantă este poziția capului în timpul luptei de aproape. Mulți dintre tinerii noștri intră în „corp la corp" cu capul sus, la distanță de adversar, în loc să atace cu bărbia în piept, cu garda închisă".

Mihai Voiculescu (arbitru—Craiova): „După campionatele europene de la Varșovia (1953), tehnicienii noștri au hotărît să folosească, într-o anumită măsură, lupta de la distanță sau, cum i se spunea, „în linie". Acest mijloc de luptă a dăinuit mulți ani. La „europenele" de la Moscova (1963) arbitrii au penalizat foarte des pe cei care atacau de aproape, cu capul înainte, chiar și atunci cînd nu exista intenția de a lovi neregulamentar. În această situație s-a considerat, o dată în plus, că singura scăpare de a evita avertismentele o constituie lupta de la distanță. Boxerii noștri, și nu numai ei, au evitat, de atunci, angajările în lupta corp la corp, de teamă să nu fie sancționați de arbitri. Abia după J. O. de la Roma s-a înțeles că boxul modern trebuie să meargă pe un alt drum, că este necesar să se lase lupta mai liberă. Această idee a fost îmbrățișată și de federația noastră. Îmi amintesc că la ultima consfătuire a arbitrilor din întreaga țară, arbitrul craiovean Petre Tonitza susținea că și în box trebuie aplicată (ca și la fotbal) legea avantajului. Boxerul „A" — de pildă — obstrucționează neintenționat, dar „B" lucrează corect și, deci, nu este nevoie ca arbitrul să intervină pentru a opri lupta. Aceasta se va întîmpla numai dacă la boxerul „A" se va observa elementul intenționat, repetat, și numai după ce acțiunea respectivă se va încheia. Ca arbitru, îmi dau seama că mulți dintre noi exagerăm cînd atragem deseori atenția boxerilor pentru așa-zisul box periculos cu capul. Greșim atunci cînd oprim lupta în mod inutil. În lupta corp la corp, întîlnim deseori situații în care boxerii angajați în „serii" de lovituri, se opresc la un moment dat și așteaptă intervenția arbitrului pentru a-i despărți. Teama de a nu primi avertisment îi determină pe boxeri să evite pe cît e posibil lupta de aproape, iar atunci cînd se angajează în astfel de schimburi, ei acționează cu multă prudență, mai mult cu ochii la arbitru decît la adversar".

Gheorghe Fiat (antrenor): „Trebuie înțeles că boxerii pregătiți unilateral, cu cunoștințe care se limitează numai la lupta de la distanță, nu mai pot obține succese de prestigiu în turneele de

GHEORGHE FIAT

mare importanță. Din experiența proprie de boxer, din experiența pe care am căpătat-o ca antrenor, cît și din cele constatate la ultimele confruntări internaționale, am constatat că elementele luptei de aproape au avut un rol decisiv. Consider că arbitrii au barat deseori drumul unor boxeri de valoare spre marile performanțe. Cel mai elocvent exemplu îl constituie faptul că Mircea Dobrescu, un boxer de certă valoare la vremea sa, a fost adesea oprit să practice lupta de aproape. La J. O. de la Roma, Dobrescu a fost întrecut de japonezul Tanabe tocmai pentru că n-a reușit să acționeze suficient în lupta corp la corp, în care adversarul excela. Boxînd cu Vasile Neagu (tot la Olimpiada de la Roma), englezul Lloyd a reușit să obțină victoria datorită faptului că, la un moment dat, a introdus ambele brațe între cele ale adversarului, printr-o mișcare de sus în jos, de unde a plasat o serie de lovituri scurte, decisive. Lloyd *a știut*, deci, să-și impună lupta de aproape. Aș mai avea de adăugat și faptul că lupta de aproape este necesară atît boxerilor înalți, cît și celor cu talie mai mică".

Petre Alexandrescu (antrenor): „Despre lupta corp la corp boxeri cu faimă, foști campioni mondiali, spuneau că este cea mai activă formă de luptă. Aveau perfectă dreptate. Desfășurarea cu succes a acestei lupte depinde de îmbinarea tehnicii și tacticii adecvate în diferite faze, de buna pregătire fizică a boxerului și de înaltele sale calități psihice. Astfel, a explicat în cartea sa, despre lupta corp la corp, fostul campion mondial la categoria mijlocie, americanul Franck Klaus. În introducere, el scrie: *„Lupta corp la corp este cel mai mare aliat al luptei de la distanță și semidistanță"*.

Pentru unii boxeri, schimbul de lovituri în lupta corp la corp este un mijloc de a prelua inițiativa. Uneori, boxerul este nevoit să intre în lupta corp la corp pe care i-o impune adversarul, acceptînd-o, în parte, spre a-i întinde o cursă. El poate să-l și împiedice să intre în această poziție, prin lovituri directe la cap, cu ușoare deplasări, după caz. La ieșirea din „corp la corp" se cere mare atenție. Aceasta se face prin surprindere, cu capul în jos, bărbia fiind apropiată de piept. În momentul ieșirii, brațul este gata de ripostă — de preferat directă la bărbie sau sub bărbie. Referindu-se la lupta corp la corp, Georges Carpentier, fost campion mondial la categoria semigrea, spunea: *„Toți cei ce vor să ajungă boxeri de primă clasă, cu o tehnică variată, trebuie să studieze teoretic, și în special practic, toate complexitățile și subtilitățile luptei corp la corp"*. Carpentier indica o serie de boxeri americani care foloseau această luptă chiar de la început, înainte de a-și fi irosit forțele. Loviturile la corp îl obosesc foarte repede pe boxer, spunea el. Boxerul simte moleșeală, gîndește mai greu, pierde din viteză, și nu mai poate aplica lovituri seci și puternice. Totodată slăbește și reacția la mișcările adversarului. Iată deci cît de mari sînt avantajele celor care practică lupta de aproape, și tocmai de aceea mă surprinde faptul că antrenorii noștri — unii dintre ei cu o vastă experiență — nu acordă acestui mijloc de luptă importanța cuvenită".

Ion Chiriac (antrenor): „În ultimii ani, lupta corp la corp a fost neglijată în mod nejustificat de către boxerii noștri. Părerea mea este că antrenorii au renunțat să-i învețe pe boxeri acest mijloc eficace de luptă, datorită faptului că majoritatea arbitrilor (unii dintre ei, foști boxeri) nu cunosc „tainele" luptei de aproape. Cu ani în urmă, în țara noastră existau vreo 10 arbitri care erau solicitați foarte des să conducă meciuri. Urcînd de nenumărate ori treptele ringului, aceștia au căpătat cu timpul o vastă experiență. Nici un truc al boxerilor nu le mai era necunoscut. În prezent, există însă foarte mulți arbitri-judecători care — firește — nu mai pot fi programați cu atîta regularitate. Să fiu bine înțeles: nu pledez pentru restrîngerea corpului de arbitri, dar nici nu pot fi de acord cu practica actuală, care lasă „cîmp liber" oricui vrea să devină arbitru. Avem, în prezent, arbitri-judecători care n-au nici o contingență cu acest sport.

În asemenea condiții trebuie să-i înțelegem, într-o anumită măsură și pe antrenori. Împreună cu colegii mei de la clubul Steaua sînt însă hotărît să-i învăț pe tinerii din secția noastră să lupte și de la mică distanță, adică „corp la corp". Chiar cu riscul de a primi avertismente din partea arbitrilor. Pentru a ajunge să cunoască la perfecție lupta de aproape (aici mă refer la boxerii de la Steaua) este însă necesară o tehnică desăvîrșită. Ei trebuie să știe să se apropie de adversar fără ca să-l jeneze pe acesta (altfel, este pasibil de avertisment), să folosească o serie de acțiuni înșelătoare (eschive, blocaj, scăderi de nivel). O dată ajuns lîngă ad-

ION CHIRIAC

versar, este necesar ca boxerul să știe să-și aleagă poziția cea mai bună față de acesta. Sînt adversari care-ți acceptă lupta de aproape, alții care nu ți-o acceptă. Semiușorul Bădoi, de pildă, nu se angajează în lupta corp la corp pentru că n-o cunoaște. Datorită mobilității, el scapă deseori din încleștarea luptei de aproape, pe care i-o impun unii adversari. Sînt de părere că în antrenamente trebuie exersate sisteme de apropiere de adversar, de preferință în compania unor pugiliști începători, care nu știu să se deplaseze și să evite angajările în lupta corp la corp. În încheiere vreau doar să adaug că în timpul activității mele de boxer, cînd luptam corp la corp *mă odihneam*, cu toate că acțiunile erau purtate într-o viteză maximă. Odihna se datora faptului că „lucram" doar din brațe, fără să solicit și trunchiul. Pe de altă parte, realizam și un spectacol care-i impresiona pe judecători și pe spectatori, iar mie îmi aducea multe victorii".

Petre Epureanu (arbitru): „Consider foarte utilă această discuție, deoarece lupta corp la corp constituie un excelent mijloc de obținere a victoriilor. Cred că atît arbitrii, cît și antrenorii își au partea de vină în ceea ce privește slabul interes manifestat în ultimii ani de boxeri față de acest procedeu tehnic atît de eficace. Nu trebuie acum să căutăm „vinovații", ci să găsim calea de a reintroduce în arsenalul boxerilor

PETRE EPUREANU

noștri această „armă" pe care marii campioni o folosesc cu atît succes. În calitatea mea de vicepreședinte al Colegiului central de arbitri aș recomanda antrenorilor să insiste pentru perfecționarea luptei de aproape a elevilor lor. Arbitrii noștri vor căuta în viitor să lase lupta cît mai liberă (bineînțeles, în limitele regulamentului), să facă deosebirea între obstrucțiile vădite, intenționate, la care eventual vor recurge unii boxeri, și acțiunile în care nu se observă astfel de intenții. Totodată, cred că și spectatorii care asistă la reuniunile noastre pugilistice trebuie să înțeleagă că lupta corp la corp face parte din arsenalul boxerilor, că eschivele regulamentare nu vor mai fi sancționate de arbitri".

Florea Stanomir (antrenor—Cluj): „Sînt adeptul luptei corp la corp. Consider că „seriile" de lovituri la corp trebuie încheiate neapărat cu upercutul de stînga la ficat. În primele două reprize, boxerii trebuie să plaseze cîte 2-3 „serii" scurte la ficat. În cea de a treia, potențialul sportivului care a recepționat astfel de lovituri va scade cu 50 la sută, fiind în continuare o... pradă ușoară pentru adversar. Exemplele pe care ni le-au oferit, la vremea lor, Linca, Negrea, Dobrescu, Fiat ș.a. sînt edificatoare în ceea ce privește eficacitatea acestor lovituri. Voi fi contrazis, poate, de adepții loviturilor tari, la cap. Sînt convins însă că boxerii se apără mult mai greu la stomac, la ficat, decît la cap, și tocmai de aceea loviturile la corp, de la distanță mică, sînt mai eficace.

Dacă vrem să reedităm succesele de acum cîțiva ani, trebuie să-i învățăm din nou pe tinerii noștri pugiliști să lupte nu numai de la distanță, ci și la corp. Ca antrenor, cer arbitrilor noștri să sancționeze prompt obstrucțiile intenționate, dar — totodată — să lase ca lupta în ring să decurgă mai liber, adică atît cît permite regulamentul".

Petre Mihelfi (arbitru — Oradea): „Sînt un prieten al boxerilor care preferă lupta de aproape. M-am obișnuit să nu intervin în disputa lor, chiar cînd se opresc și așteaptă intervenția directorului de luptă. Lăsînd lupta mai liberă, atunci cînd din partea boxerilor nu se observă intenția de a comite o infracțiune, noi arbitrii vom da mai multă cursivitate partidelor. Cele trei minute de luptă să fie — efectiv — trei minute, deoarece pentru odihnă există pauza. Unii dintre arbitrii noștri greșesc cînd opresc lupta, deoarece îi scot pe pugiliști din ritm, din cadență. Aceasta denotă că arbitrii nu cunosc subtilitățile luptei de aproape, și, evident, este mai greu să apreciem obstrucțiile la care recurg boxerii cînd luptă corp la corp decît cele comise în lupta de la distanță. Se impune, deci, să ne îmbogățim și noi, arbitrii, repertoriul cunoștințelor, să fim mereu pe fază. Trebuie să-i avertizăm fără cruțare pe boxerii care „țin" intenționat, permanent, conștienți că

PETRE MIHELFI

procedînd astfel îi ajutăm pe sportivi să lupte corect, la toate distanțele. Îi vom determina astfel pe antrenori să-i învețe temeinic pe boxeri toate mijloacele luptei de aproape, contribuind în același timp la dezvoltarea calitativă a sportului nostru cu mănuși. Trebuie să ajungem acolo, încît la marile confruntări internaționale pugiliștii noștri fruntași să nu mai fie surprinși de larghețea unor arbitri care lasă ca lupta să decurgă mai liber".

Anchetă realizată de
R. CĂLĂRĂȘANU

Din activitatea unor comisii pe ramură de sport

Intensa activitate competițională ce se desfășoară în toate regiunile țării a determinat pe corespondenții noștri să-și îndrepte atenția spre comisiile pe ramură de sport, aceste organisme atît de importante în activitatea sportivă de performanță și cu un rol atît de activ în realizarea calendarului pe plan local.

Corespondentul nostru *Nicu Enache* din Constanța a avut o discuție pe această temă cu profesorul *Eugen Mocanu*, vicepreședinte al Consiliului regional UCFS Dobrogea, care i-a declarat următoarele:

„Cele 18 comisii regionale pe ramură de sport (10 la sporturi individuale și 8 la jocuri sportive) și-au îmbunătățit metodele și stilul de muncă, în sensul că țin o mai strînsă legătură cu birourile secțiilor pe ramură de sport din asociații. Membrii colegiilor de antrenori asistă, de multe ori, la antrenamente, urmărind îndeaproape modul de pregătire a sportivilor. O atenție deosebită a fost acordată asigurării bazei materiale, astfel încît campionatele republicane, regionale și raionale, să se poată desfășura în bune condițiuni. Un exemplu îl constituie reamenajarea în toamna anului trecut a terenurilor de fotbal din comunele care au echipe în campionatele raionale, a celor 32 terenuri de volei, 6 de handbal și 4 de baschet, precum și omologarea acestora.

Dintre comisiile cu o rodnică activitate aș cita pe cele de handbal, fotbal, box, ciclism, iahting, precum și comisia pentru Insigna de polisportiv. Desigur că sînt încă multe de făcut. Cu prilejul ultimei analize a activității competiționale, biroul Consiliului regional UCFS Dobrogea a stabilit o serie de măsuri care ne dau garanția că în viitor munca comisiilor pe ramură de sport va înregistra un salt calitativ. Mă voi referi doar la una singură, care mi se pare esențială: „o permanentă legătură a membrilor comisiilor regionale și raionale cu terenul, în scopul de a asigura îndrumarea tehnică la toate competițiile prevăzute în calendar".

Lucruri îmbucurătoare în acest domeniu de activitate aflăm și din celălalt capăt al țării, din regiunea Crișana. Corespondentul nostru principal *Ilie Ghișa* ne relatează că comisiile regionale de box, popice, volei, baschet, handbal, atletism, fotbal, șah, tir, turism și lupte au desfășurat în 1966 o muncă mult îmbunătățită față de anii precedenți. Membrii comisiilor au fost mereu prezenți în asociații, dînd o îndrumare competentă secțiilor pe ramură de sport. Iată și cîteva rezultate concrete: în anul competițional 1966 la campionatul regional de volei au participat 11 echipe de băieți și 5 de fete; s-a înființat campionatul regional de handbal masculin, la care participă un număr de 7 echipe, a crescut numărul echipelor înscrise în campionatul regional de popice etc.